KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed academic journal
e-ISSN: 2456-5148
Vol. 10, No. 06 (2026) 10

களஞ்சியம்
Peer-reviewed · Open access · Google Scholar
Crossref DOI · SJIF Impact Factor 3.5 · Quarterly
Online@: ngmtamil.in
DOI: 10.63300/KIJTS10n06m112026.01

UGC Approved by Transparent Peer Review

ARTICLES

பெண்குரலும் இறைத் தேர்வும்: ஆண்டாளின் திருப்பாவை மற்றும் நாச்சியார் திருமொழியில் வைணவ பக்தியும் பெண் தன்னிலையும்

The Female Voice and the Choice of the Divine: Vaishnava Bhakti and Female Selfhood in Andal's Tiruppavai and Nachiyar Tirumozhi

Gomathi P.[1,*iD], Maheshwari B.[2], Srinivasan V. C.[3iD]

[1] Associate Professor and Head, Department of Tamil, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode – 638052, Tamil Nadu, India

[2] Assistant Professor, Department of Tamil, Vellalar College for Women, Thindal, Erode – 638012, Tamil Nadu, India

[3] Administrative Officer, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode, Tamil Nadu, India

***Corresponding author:** Gomathi P., gomsubbu21@gmail.com

ORCID iD: Gomathi P. https://orcid.org/0009-0001-7960-4151 · Srinivasan V. C. https://orcid.org/0009-0008-9926-7982

ARTICLE INFO

Article history
Received: 5 November 2026
Published: 15 November 2026

Peer review
Double-blind peer review

Keywords
Andal
Tiruppavai
Nachiyar Tirumozhi
Vaishnavism
female voice
choice of the divine
female selfhood
kainkaryam

ABSTRACT

Andal's Tiruppavai and Nachiyar Tirumozhi express a woman's devotional experience through many voices and relationships. This study centres on two of them: the collective voice of the Tiruppavai, which calls the companions to join the vow, and the personal voice of the Nachiyar Tirumozhi, which longs for the Lord's coming. Through close reading and comparison of selected pasurams from both works, the article examines how female selfhood takes shape through the acts of speaking, desiring, refusing, pleading and complaining. Selfhood here does not mean an individual freedom detached from every relationship; it means the capacity to know one's own desire, to voice it in dialogue and to define the meaning of a relationship.

In the collective worship of the Tiruppavai, the women perform the ritual and also state its purpose. In the Nachiyar Tirumozhi, the choice of the divine, bodily longing, the dream of marriage and the sending of messengers become the language of devotion. The study argues that dependence on God and agency are bound together in both works. In particular, the longing for service (kainkaryam) in Tiruppavai 29 and the refusal of a human marriage in Nachiyar Tirumozhi 1.5 show a woman's desire being defined in relation to the deity. At the same time, social institutions such as the marriage ritual, family relations and the circle of companions remain important.

Methodologically, the study does not equate the speaking persona of the pasurams with the historical Andal, and it approaches the traditional accounts of her life for their religious meaning. Andal's female voice is understood as one that, within Vaishnava bhakti, speaks its desire, expects a response from the Lord and holds fast to the relationship it has chosen.

How to cite this article: P., G., B., M., & V. C., S. (2026). பெண்குரலும் இறைத் தேர்வும்: ஆண்டாளின் திருப்பாவை மற்றும் நாச்சியார் திருமொழியில் வைணவ பக்தியும் பெண் தன்னிலையும். *KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies*, *10*(06), 1–14.

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0 · OPEN ACCESS

https://doi.org/10.63300/KIJTS10n06m112026.01
Copyright and licence: © 2026 The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

1. முன்னுரை

தமிழ் வைணவ இலக்கியத்தில் ஆண்டாளின் இடம், பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் பெண்ணாக அடையாளம் பெறுவதுடன் தொடர்புடையது. எனினும் அவரது படைப்புகளைப் பெண் எழுதிய பக்திப் பாடல்கள் என்ற பொதுவான வகைப்பாட்டிற்குள் நிறுத்திவிட முடியாது. யார் பேசுகிறார், யாரிடம் பேசுகிறார், எந்த உறவை நாடுகிறார், தன் விருப்பத்தை எவ்வாறு உறுதிப்படுத்துகிறார் என்ற கேள்விகளே இக்கட்டுரையின் ஆய்வுப் பொருளைத் தெளிவாக்குகின்றன. திருப்பாவையும் நாச்சியார் திருமொழியும் இக்கேள்விகளுக்குப் பல்வேறு கவிதைச் சூழல்களை வழங்குகின்றன.

திருப்பாவையின் முப்பது பாசுரங்களில் தோழியர், வீட்டார், வாயில்காப்போர், நப்பின்னை, கண்ணன் ஆகியோருடனான உரையாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. நாச்சியார் திருமொழியின் பதினான்கு திருமொழிகளிலும் 143 பாசுரங்களிலும் வேண்டுதல், விளையாட்டு, கனவு, தூது, பிரிவு, தேடல் ஆகிய அனுபவங்கள் விரிகின்றன (Venkatesan, ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை அ, ஆ). இவற்றின் நூலமைப்பு வேறுபாடு பெண்குரலின் இயங்குமுறையை ஒப்பிட உதவுகிறது. ஆயினும் திருப்பாவையை முழுவதும் கூட்டுக்குரலாகவும் நாச்சியார் திருமொழியை முழுவதும் தனிக்குரலாகவும் பிரிப்பது போதாது. பின்னதிலும் தோழியர், அன்னையர், பெண்கூட்டம், வினா–விடைக் குரல்கள் உள்ளன (ஆண்டாள், தி.பா. 15–20; நா.தி. 2–3, 6, 12, 14).

இக்கட்டுரையில் ‘இறைத் தேர்வு’ என்பது பல தெய்வங்களில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் சமய மாற்றத்தைக் குறிப்பதில்லை. திருமாலையே தன் விருப்பத்தின் இலக்காக அமைத்தல், மாற்று மணவுறவை மறுத்தல், தெய்வத்துடன் வேண்டிய உறவை எடுத்துரைத்தல் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. நாராயணன், கோவிந்தன், வேங்கடவன், அரங்கன் போன்ற பெயர்களும் வடிவங்களும் அந்த வைணவ உறவின் வேறுபட்ட கவிதை அமைவிடங்களாகின்றன. ‘பெண் தன்னிலை’ என்பது இவ்வுறவுக்குள் தன்னை உணர்ந்து பேசும் இடமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஆய்வின் மையக் கேள்வி இதுவாகும்: இறைவனைச் சார்ந்திருக்கும் பெண் குரல் தனது விருப்பத்தை எவ்வாறு உரைக்கிறது? இதனுடன் பெண்களின் கூட்டுவழிபாடு என்ன வகையான செயலாற்றலை உருவாக்குகிறது; தனிப்பட்ட இறைக்காதல் உடலையும் சமூக உறவுகளையும் எவ்வாறு மொழியாக்குகிறது; கைங்கரிய விருப்பமும் மணமறுப்பும் ஒன்றுக்கொன்று எந்த உறவில் அமைகின்றன என்ற துணைக் கேள்விகளும் ஆராயப்படுகின்றன. இக்கேள்விகள், ஆண்டாளை

முன்கூட்டியே ஒரு நவீன அரசியல் அடையாளத்திற்குள் அடைக்காமல் பாசுரங்களிலிருந்து விளக்கத்தை உருவாக்க உதவுகின்றன.

இவ்வாய்வின் வாதம், பக்தியும் பெண்ணின் விருப்ப வெளிப்பாடும் ஒரே கவிதைச் செயலின் இரு பரிமாணங்கள் என்பதாகும். இறைவனை நாடுதல், அவனது அருளைக் கோருதல், அவன் தாமதத்தைக் குறைகூறுதல் ஆகியவற்றில் பக்தரின் சார்புநிலை நீங்குவதில்லை. ஆனால் அந்தச் சார்பு பேசும் ஆற்றலை முழுமையாக அழிப்பதுமில்லை. இந்தத் தொடர்பைத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாசுரங்களின் மொழி, உரையாடல், படிமம், முடிவுரை ஆகியவற்றின் வழி ஆராய்வதே கட்டுரையின் நோக்கம்.

படம் 1. வைணவ இலக்கியத்தில் ஆண்டாளின் தனித்துவமான குரல்

இந்தப் படம் வைணவ இலக்கியத்தில் ஆண்டாளின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குகிறது. பன்னிரு ஆழ்வார்களில் ஒருவரான அவர், திருப்பாவையின் மூலம் கூட்டு வழிபாட்டையும், நாச்சியார் திருமொழியின் மூலம் தனிப்பட்ட இறைக்காதலையும் வெளிப்படுத்துகிறார். இந்த இரண்டு படைப்புகளும் ஆண்டாளின் பெண் தன்னிலையை ஆழமாகப் பதிவு செய்துள்ளன. இவரைப் பற்றிய ஆய்வு, பக்தி மற்றும் பெண் உரிமைப் பார்வைகளை ஒருசேரப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது.

2. வரலாற்றுச் சூழலும் மரபுச் செய்திகளும்

ஆண்டாளின் காலத்தைப் பற்றிய ஆய்வுக் கணிப்புகளும் வைணவ மரபுக் காலக் குறிப்புகளும் ஒரே தன்மையுடைய ஆதாரங்கள் அல்ல. நவீன ஆய்வுகளில் அவர் பொதுவாக இடைக்காலத் தமிழ் பக்தி இலக்கியச் சூழலில் வைக்கப்படுகிறார்; சில ஆய்வாளர்கள் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சுட்டுகின்றனர் (Venkatesan, ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை அ; Scheff, 2025). இக்கட்டுரை துல்லியமான பிறப்பாண்டை

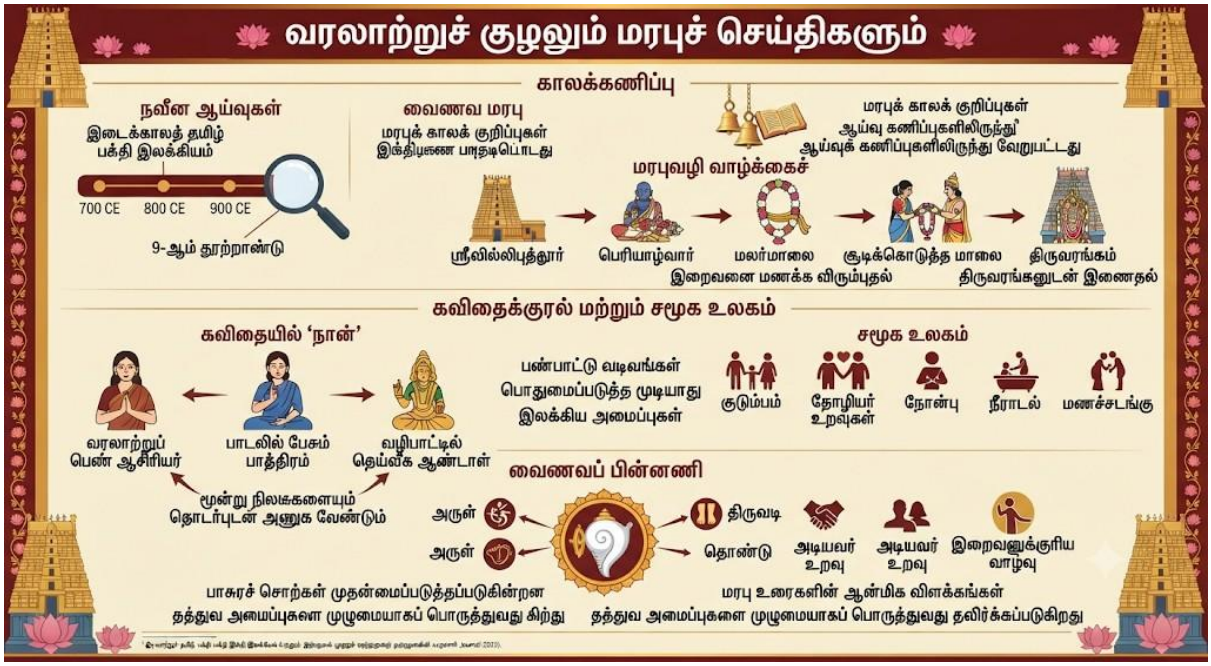
நிறுவ முயலவில்லை. பாசுரங்களின் சமய மற்றும் இலக்கியச் சூழலை விளக்குவதற்குத் தேவையான அளவில் மட்டுமே காலப் பின்னணியைப் பயன்படுத்துகிறது.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், பெரியாழ்வார், மலர்மாலை, திருவரங்கம் ஆகியவை ஆண்டாளின் மரபுவழி வாழ்க்கைச் செய்திகளில் முக்கிய இடங்களைப் பெறுகின்றன. சூடிக்கொடுத்த மாலை ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதல், இறைவனை மணக்க விரும்புதல், திருவரங்கனுடன் இணைதல் ஆகிய நிகழ்வுகள் அவரது பக்தியின் சிறப்பை விளக்கும் புனித வாழ்க்கைச் சொல்லாடல்களாக வழங்கப்படுகின்றன. திராவிட வேதம் தளத்திலுள்ள அவதாரிகைகளும் இச்செய்திகளை எடுத்துரைக்கின்றன. அவை சமூகம் ஆண்டாளை எவ்வாறு நினைவுகூர்கிறது என்பதற்கான சான்றுகளாக இங்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றன; நிகழ்வுகளை உறுதிப்படுத்தும் சமகால வரலாற்று ஆவணங்களாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை (திராவிட வேதம், ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை அ, ஆ).

கவிதையில் வரும் ‘நான்’ என்ற சொல்லை ஆசிரியரின் நேரடி வாழ்க்கைப் பதிவாகக் கருதுவதும் முறையியல் சிக்கலை ஏற்படுத்தும். திருப்பாவையில் கவிதைக் குரல் ஆயர்பாடிச் சிறுமியரின் உலகில் இயங்குகிறது. நாச்சியார் திருமொழியில் தனிப்பட்ட தலைவியின் குரல், பெண்கூட்டத்தின் குரல், தோழியிடம் உரைத்தல், கண்டவரிடம் கேட்டல் போன்ற நிலைகள் மாறுகின்றன. எனவே வரலாற்றுப் பெண் ஆசிரியர், பாடலில் பேசும் பாத்திரம், வழிபாட்டில் ஏற்கப்படும் தெய்வீக ஆண்டாள் ஆகிய மூன்று நிலைகளையும் தொடர்புடன் அணுக வேண்டும்;

பாடல்கள் காட்டும் சமூக உலகில் குடும்பப் பெயர்கள், தோழியர் உறவுகள், நோன்பு, நீராடல், அலங்காரம், உணவுப் பகிர்வு, மணச்சடங்கு ஆகியவை இடம்பெறுகின்றன. இவை பெண்களின் அனுபவம் வெளிப்படும் பண்பாட்டு வடிவங்களாக உள்ளன. ஒரு பாசுரத்தில் காணப்படும் நிகழ்ச்சி அக்காலத்துப் பெண்கள் அனைவரின் நடைமுறையையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது என்று பொதுமைப்படுத்த முடியாது. குறிப்பாகக் கவிதையின் ஆயர்பாடியும் கனவில் நிகழும் திருமணமும் இலக்கிய அமைப்புகள் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

வைணவப் பின்னணியை விளக்கும்போது அருள், திருவடி, தொண்டு, அடியவர் உறவு, இறைவனுக்குரிய வாழ்வு ஆகிய பாசுரச் சொற்கள் முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றன. பின்னாளில் விரிவடைந்த சமயத் தத்துவ அமைப்புகளைப் பாசுரங்களுக்குள் முழுமையாகத் திருப்பிப் பொருத்துவது தவிர்க்கப்படுகிறது. அதேவேளை மரபு உரைகள் வழங்கும் ஆன்மிக விளக்கங்கள் பொருத்தமான வாசிப்புகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

படம் 2. வரலாற்றுச் சூழலும் மரபுச் செய்திகளும்

இப்படம் ஆண்டாளின் காலம் பற்றிய நவீன மற்றும் மரபுவழி ஆய்வுகளை விளக்குகிறது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் தொடங்கி திருவரங்கம் வரை உள்ள அவரது வாழ்வு நிகழ்வுகள், கவிதைக் குரல் மற்றும் சமூக உலகைக் காட்டுகிறது. மேலும், பாசுரங்களில் உள்ள வைணவப் பின்னணியையும் ஆன்மிக விளக்கங்களையும் இது தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

3. முந்தைய ஆய்வுகளும் ஆய்வு முறையும்

அர்ச்சனா வெங்கடேசனின் பெண் ஏக்கம் குறித்த ஆய்வு, நாச்சியார் திருமொழியின் மேகத் தூதுப் பகுதியில் உடலுக்கும் நிலக்காட்சிக்கும் இடையிலான உறவை முன்னிறுத்துகிறது. பிரிவு அனுபவத்தில் பெண்மை மற்றும் தன்னிலை பாதிக்கப்படுவதை அவரது வாசிப்பு விவாதிக்கிறது (Venkatesan, 2007). இக்கட்டுரை அந்த ஆய்விலிருந்து உடல்சார் அனுபவத்தை கவனிக்கும் தேவையைப் பெறுகிறது; திருப்பாவையின் கூட்டுரையாடலுடன் இணைத்து விருப்பத்தின் வேறுபட்ட வடிவங்களை ஆராய்கிறது.

வசுமதி பத்ரிநாதனின் மொழிபெயர்ப்பியல் ஆய்வுச் சுருக்கம், ஆண்டாளின் படைப்புகளை மொழிபெயர்க்கும்போது சமயப் பொருள், பண்பாட்டு அமைவு, கவிதைக் குரல் ஆகியவற்றைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதில் மொழிபெயர்ப்பாளரின் வாசிப்பு பங்கு வகிப்பதைச் சுட்டுகிறது (Badrinathan, 2022). இதனால் மூலத்தில் வரும் 'காமம்', 'பணி', 'பெண்ணீர்மை' போன்ற சொற்களை ஒரே நவீன சொல்லால் மாற்றுவதில் கவனம் தேவைப்படுகிறது. இவ்வாய்வில் தமிழ்ப் பாசுரமே பகுப்பாய்வின் முதன்மை ஆதாரமாக வைக்கப்படுகிறது.

டேனியல் ஷெஃப்பின் களஆய்வு, சமகால ஸ்ரீவைணவச் சூழல்களில் ஆண்டாள் பற்றிய புரிதல்கள் பக்தி, மணவாழ்வு, பெண்மை ஆகியவற்றோடு எவ்வாறு தொடர்புபடுகின்றன என்பதை ஆராய்கிறது. அவரது நேர்காணல்கள் மற்றும் பங்கேற்புக் கவனிப்புகள் குறிப்பிட்ட சமூகச் சூழல்களைச் சார்ந்தவை (Scheff, 2025). அவை ஆண்டாளின் காலத்துப் பெண்களின் வாழ்க்கைக்கான நேரடிச் சான்றுகள் அல்ல. ஆயினும் ஒரே கவிதை மரபு வெவ்வேறு பெண்களுக்கு வெவ்வேறு அர்த்தங்களை வழங்கக்கூடும் என்பதை உணர்த்துகின்றன.

இக்கட்டுரை தரவுசார் களஆய்வாக அல்லாமல் இலக்கிய நுண்ணாய்வாக அமைக்கப்படுகிறது. திருப்பாவை 1–4, 15–20, 26–30 மற்றும் நாச்சியார் திருமொழியின் 1, 3, 5–8, 11, 12, 14ஆம் திருமொழிகளிலுள்ள தொடர்புடைய பாசுரங்கள் நோக்கமுடைய தேர்வின் அடிப்படையில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. இத்தேர்வு இரு நூல்களின் எல்லாப் பாசுரங்களையும் சம அளவில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகக் கூறப்படுவதில்லை. கூட்டுக்குரல், விருப்பம், மறுப்பு, உடலுணர்வு, உரையாடல் ஆகிய ஆய்வுக் கேள்விகளுக்குப் பொருந்தும் சான்றுகளே முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் பேசுபவர், கேட்பவர், வேண்டப்படும் உறவு, பயன்படுத்தப்படும் வினைச்சொல், உடல் அல்லது சமூகச் சூழல் ஆகியவை கவனிக்கப்படுகின்றன. முதலில் சொல்லின் நேரடிப் பொருளும் கவிதைச் சூழலும் விளக்கப்படுகின்றன; பின்னர் வைணவப் பொருளும் பெண்குரல் சார்ந்த விளக்கமும் விவாதிக்கப்படுகின்றன. ‘பெண் தன்னிலை’ என்பது இங்கு முன்கூட்டிய முடிவாக அல்லாமல் ஆய்வுக் கருவியாகப் பயன்படுகிறது. முழுமையான பதிப்புவேறுபாட்டு ஆய்வோ தனித்த மரபுரை ஒப்பீட்டுப் பதிப்போ மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்பது இவ்வாய்வின் வரம்பாகும்.

4. திருப்பாவையில் பெண்களின் கூட்டுவழிபாடு

திருப்பாவையின் முதல் பாசுரம் அழைப்புடன் தொடங்குகிறது. ‘நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்’ என்ற தொடர் மற்ற பெண்களை இயக்கத்தில் பங்கேற்கச் செய்கிறது (தி.பா. 1). அழைப்பு, பயணம், பாடுதல் ஆகியவை ஒன்றோடொன்று இணைகின்றன. பேசும் குரல் தனது அனுபவத்தை மட்டும் அறிவிக்காமல், மற்றவர்களும் செய்ய வேண்டிய செயலை முன்வைக்கிறது. எனவே பெண்களின் கூட்டம் கவிதையில் முன்பே தயார் நிலையில் இருப்பதாகக் கருத முடியாது; அழைப்பின் வழியே அது உருவாக்கப்படுகிறது.

‘நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்’ என்ற வரியில் இறைவனின் பெயரும் கூட்டத்தைச் சுட்டும் பதிலிப்பெயரும் இணைகின்றன (தி.பா. 1). ‘நமக்கே’ என்பதிலுள்ள உறுதிப்பாடு, கூட்டமாகச் செல்பவர்களின் நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகிறது. அந்த நம்பிக்கை தனிநபரின் அறிவிப்பாக மட்டுமில்லாமல் பகிரப்பட்ட எதிர்பார்ப்பாக அமைகிறது. இறைவன் தருபவன் என்ற நிலை

தொடர்ந்தாலும், எதை எதிர்பார்த்து அவனை நாடுகிறோம் என்பதைப் பெண்களின் குரலே எடுத்துரைக்கிறது.

இரண்டாம் பாசுரம் நோன்பின் செயல்களை விளக்குகிறது. உணவுக் கட்டுப்பாடு, அலங்காரத் தவிர்ப்பு, காலையில் நீராடுதல், தீய பேச்சைத் தவிர்த்தல், ஈதல் ஆகியவை ஒரே வழிபாட்டு ஒழுங்கில் இடம்பெறுகின்றன (தி.பா. 2). இதனை உடலை ஒடுக்குதல் என்ற ஒரே கருத்தால் விளக்க இயலாது. நோன்பு காலத்தில் உடல் எவ்வாறு செயல்பட வேண்டும் என்பதைக் குழுவே அறிவிக்கிறது. உடல் பழக்கங்கள், மொழிப் பொறுப்பு, பிறருக்குக் கொடுத்தல் ஆகியவற்றின் வழி பக்தி அன்றாட வாழ்வில் செயல்படுத்தப்படுகிறது.

மூன்றாம் மற்றும் நான்காம் பாசுரங்கள் மழை, பயிர், நீர்நிலை, பசுக்கள் ஆகியவற்றைச் சுட்டுகின்றன. வழிபாட்டின் எதிர்பார்ப்பு நாடு வளம்பெறுவதையும் உள்ளடக்குகிறது (தி.பா. 3–4). இக்காட்சிகள் பெண்களின் நோன்பை அவர்களின் தனிப்பட்ட மணவிருப்பத்திற்குள் மட்டுமே அடக்காமல் பரந்த வாழ்வுலகுடன் இணைக்கின்றன. இயற்கை வளமும் மனித வாழ்வும் கவிதையில் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடுகின்றன. இதனை இன்றைய சுற்றுச்சூழல் இயக்கத்தின் நேரடி அறிக்கையாகக் கூறாமல், வளமை பற்றிய பக்திக் கற்பனையாக வாசிக்கலாம்.

கூட்டுவழிபாட்டில் தனிப்பட்ட வேறுபாடுகள் முற்றிலும் மறையவில்லை. சிலர் முன்பே எழுகின்றனர்; சிலர் அழைக்கப்படுகின்றனர்; சிலர் பதிலுரைக்கின்றனர். ஆகவே ‘நாம்’ என்பது ஒரே மாதிரியான பெண்களின் பெயரற்ற தொகுதி அல்ல. வேறுபட்ட நிலைகளிலுள்ளவர்களை ஒரே நோக்கில் இணைக்கும் கவிதை அமைப்பாக அது செயல்படுகிறது. கூட்டம் அமைத்தல், ஒழுங்கு கூறுதல், தாமதிப்பவரை அணுகுதல் ஆகியவை பெண்களின் சமயச் செயலாற்றலாக வாசிக்கப்படுகின்றன. இந்தச் செயலாற்றல் இறைவனை நோக்கிய பயணத்திலேயே தன் பொருளைப் பெறுகிறது.

படம் 3. திருப்பாவையில் பெண்களின் கூட்டுவழிபாடு

திருப்பாவையின் முதல் பாசுரங்கள் பெண்களின் கூட்டுவழிபாட்டை அழகாக வெளிப்படுத்துகின்றன. தோழியரை எழுப்புதல், நோன்பின் ஒழுக்கங்கள், இயற்கையின் வளம் மற்றும் இறைவனை அடையும் பயணம் ஆகியவை இதில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. பெண்களின் இந்தச் கூட்டுக் குரல் வெறும் தனிப்பட்ட வேண்டுதலாக இல்லாமல், சமூக மற்றும் ஆன்மிகச் செயலாற்றலாக ஒளிர்கிறது.

5. உரையாடலும் வழிபாட்டு அணுகலும்

திருப்பாவையின் பதினைந்தாம் பாசுரம் பெண்களின் கூட்டுக்குரலுக்குள் நிகழும் பதிலுரையைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. ‘எல்லே இளங்கிளியே’ என்ற அழைப்பைத் தொடர்ந்து உள்ளிருந்து பதில் வருகிறது. ‘எல்லாரும் போந்தாரோ’ என்ற வினாவுக்குப் பங்கேற்றவர்களை எண்ணிப் பார்க்குமாறு சொல்லப்படுகிறது (தி.பா. 15). இங்கு தோழி அழைப்பை ஏற்கும் மௌனப் பாத்திரமாக இருப்பதில்லை. அவள் பதிலளிக்கிறாள்; கூட்டத்தின் நிலையை விசாரிக்கிறாள்; தன் பங்கேற்பை உரையாடலுக்குள் கொண்டுவருகிறாள்.

இத்தகைய உரையாடலை நவீன ஜனநாயக அமைப்பின் நேரடி முன்னோடியாகக் கூறுவது தேவையற்ற மிகைப்படுத்தலாகும். ஆயினும் இதில் பெண்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் பேசும் பரஸ்பர இடம் இருப்பதை மறுக்க முடியாது. அழைப்பு, நகைச்சுவை, செல்லமான குற்றச்சாட்டு, பதிலுரை ஆகியவை சமயப் பயணத்தின் அங்கங்களாகின்றன. குரல்களின் பல்வேறுபாடு கூட்டுச் செயலின் அமைப்பை வெளிப்படுத்துகிறது. பக்தியின் ஒற்றுமை உரையாடலின் வேறுபாடுகளுக்குள் உருவாகிறது.

பதினாறாம் பாசுரத்தில் வாயில்காப்பவரிடம் கதவைத் திறக்குமாறு பெண்கள் கோருகின்றனர். ‘மணிக் கதவம் தாள் திறவாய்’ என்ற வேண்டுதலுடன், கண்ணன் முன்பே அளித்த வாக்குறுதியும் நினைவூட்டப்படுகிறது (தி.பா. 16). இங்கு வழிபாட்டு அணுகல் ஒரு இடவியல் நிகழ்வாகக் காட்டப்படுகிறது. வீட்டிற்கு வெளியே இருக்கும் பெண்கள் உள்ளிருப்பவரை அடைய விரும்புகின்றனர். அவர்கள் வருகையின் நோக்கத்தைக் கூறுவதோடு தங்கள் கோரிக்கைக்கு ஆதாரமாக முந்தைய வாக்கையும் எடுத்துரைக்கின்றனர்.

நப்பின்னையை அணுகும் பாசுரங்களில் பெண் பாத்திரம் இறைவனை அடையும் உரையாடலில் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. அவளிடம் கதவைத் திறக்கவும் கண்ணனை எழச் செய்யவும் வேண்டப்படுகிறது (தி.பா. 18–20). வைணவ வாசிப்பில் பரிந்துரைக்கும் இடைநிலை பற்றிய சிந்தனைகளுடன் இவற்றை இணைக்கலாம்; எனினும் அந்தத் தத்துவ விளக்கமும் பாசுரத்தின் நாடகச் சூழலும் வேறுபடுத்தப்பட வேண்டும். உரைநிலையில் மற்றொரு பெண்ணின் செவிசாய்ப்பை எதிர்பார்த்தே கூட்டம் முன்னேறுகிறது.

இந்தப் பாசுரங்களின் முக்கியத்துவம், பெண்கள் நுழைவிற்காகக் காத்திருப்பதிலேயே இல்லை. தங்கள் வருகையை விளக்குதல், வாக்குறுதியைச் சுட்டுதல், பதிலை எதிர்பார்த்தல், இடைநிலையாளரை அணுகுதல் ஆகிய செயல்களில்தான் உள்ளது. கோரிக்கையின் மொழி பணிவையும் உறுதியையும் இணைக்கிறது. இது சமய உறவுக்குள் உரையாடல் நடத்தும் திறனைக் காட்டுகிறது. நாச்சியார் திருமொழியில் நேரடிச் சந்திப்பு சாத்தியமில்லாதபோது தூதுகள் உருவாவதற்கும் இங்கு காணப்படும் அணுகல் முயற்சிக்கும் ஓர் ஒப்பீட்டுத் தொடர்பு உள்ளது.

படம் 4. உரையாடலும் வழிபாட்டு அணுகலும்: திருப்பாவையில் பெண்களின் குரல்கள்

இப்படமானது திருப்பாவையின் 15, 16 மற்றும் 18-20 பாசுரங்களில் உள்ள பெண்களின் கூட்டுக்குரல்கள், பதிலுரைகள் மற்றும் நப்பின்னையை அணுகும் முறைகளை விளக்குகிறது. பக்தி நெறியில் பெண்களின் உரையாடல் திறனையும், சமய உறவுமுறைகளின் நாடகச் சூழலையும் இது தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

6. கைங்கரிய விருப்பமும் நிலையான உறவும்

திருப்பாவையின் இறுதிப் பாசுரங்களில் நோன்பின் பொருள் மேலும் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. இருபத்தாறாம் பாசுரம் சங்கு, பறை, விளக்கு, கொடி, விதானம் போன்றவற்றை வேண்டுகிறது; இருபத்தேழாம் பாசுரம் அணிகலன், ஆடை, பாற்சோறு, நெய், கூடியிருத்தல் ஆகியவற்றைச் சித்தரிக்கிறது (தி.பா. 26–27). ஆரம்பத்தில் தவிர்க்கப்பட்ட உணவும் அலங்காரமும் பின்னர் பகிரப்பட்ட மகிழ்ச்சியின் கூறுகளாகின்றன. இதனால் உடலின் இன்பம் முழுமையாக நிராகரிக்கப்படவில்லை என்பது புலனாகிறது.

‘கூடி இருந்து குளிர்ந்து’ என்ற முடிவுநிலை, பெறப்படும் பொருள்களைவிட அவற்றைப் பகிரும் உறவிற்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது (தி.பா. 27). உணவும் அணிகலனும் பக்தியின் சமூக வெளிப்பாடுகளாகின்றன. பொருளை வேண்டுதல், கூட்டமாக அனுபவித்தல், இறைவனுடன் தொடரும் பிணைப்பை நாடுதல் ஆகியவை பாடல்களின் நகர்வில் தொடர்புபடுகின்றன. இந்த நகர்வை நோன்பின் தொடக்க ஒழுக்கமும் முடிவின் மகிழ்ச்சியும் இணைந்த அமைப்பாக வாசிக்கலாம்.

இருபத்தெட்டாம் பாசுரத்தின் ‘உறவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்க ஒழியாது’ என்ற வரி உறவின் நிலைத்தன்மையை வலியுறுத்துகிறது (தி.பா. 28). ஆயர்குல வாழ்க்கையைச் சுட்டும் குரல், கண்ணன் தங்களிடையே பிறந்ததையே நெருக்கத்தின் அடிப்படையாக எடுத்துரைக்கிறது. அறிவின்மை பற்றிய தாழ்மையான மொழியுடன் உறவை விடமாட்டோம் என்ற உறுதியும் இணைகிறது. இவ்விரு நிலைகளையும் கவனிக்கும்போது பக்தரின் தாழ்மை பேசும் உரிமையை முற்றிலும் நீக்குவதில்லை என்பது விளங்குகிறது.

‘உற்றோமே ஆவோம் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்’ என்பதும் ‘மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று’ என்பதும் இருபத்தொன்பதாம் பாசுரத்தின் மையங்கள் (தி.பா. 29). இங்கே விருப்பமே இல்லாத நிலை கோரப்படுவதில்லை; பிற விருப்பங்களை மாற்றி இறைத் தொண்டை நிலையான விருப்பமாக்குமாறு வேண்டப்படுகிறது. கைங்கரியம் என்பது இறைவனுக்குப் பணி செய்யும் உறவு. அதன் நீடிப்பை வேண்டுவதே பாடலின் இலக்கு. ‘பறை’ என்ற பொருளின் சடங்குசார் அடுக்கு நீங்காமலேயே, அதற்கும் அப்பால் தொடரும் இறையுறவு வெளிப்படுகிறது.

இந்த நிலையில் பெண் தன்னிலை முழுமையான தற்சார்பின் வடிவமாகத் தோன்றுவதில்லை. தனது விருப்பம் எதை நோக்க வேண்டும் என்பதைக் கூறும்

குரலாக அது அமைகிறது. ‘நாம்’ என்ற கூட்டுப்பெயர் தொண்டின் விருப்பத்தையும் இணைத்து வெளிப்படுத்துகிறது. இறைவன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு தொடர்கிறது; அதே நேரம் அந்த ஏற்றுக்கொள்ளலின் பொருளை பெண்கள் எடுத்துரைக்கின்றனர். இதுவே நாச்சியார் திருமொழியில் வெளிப்படும் தனிப்பட்ட இறைத் தேர்வை ஒப்பிடுவதற்கான முக்கிய அடித்தளம்.

7. நாச்சியார் திருமொழியில் இறைத் தேர்வு

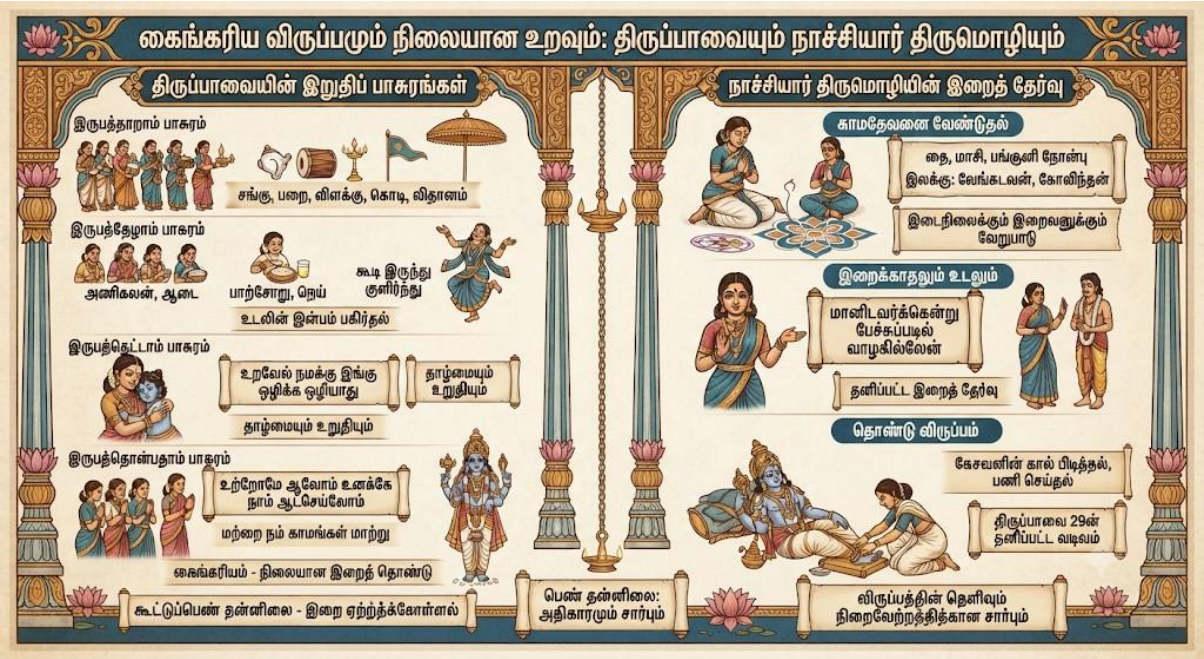
நாச்சியார் திருமொழியின் முதல் திருமொழி தை, மாசி, பங்குனி ஆகிய காலக் குறிப்புகளையும் தரையை விளக்குதல், மணல் கொண்டு அலங்கரித்தல், நோன்பு மேற்கொள்ளுதல் போன்ற செயல்களையும் முன்வைக்கிறது. காமதேவனை நோக்கிப் பேசும் தலைவி, தனது வேண்டுதலின் இறுதி இலக்காக வேங்கடவனையும் கடல்வண்ணனையும் கோவிந்தனையும் சுட்டுகிறாள் (நா.தி. 1.1–3). இதனால் வேண்டுதல் செலுத்தப்படும் இடைநிலைக்கும் விரும்பப்படும் இறைவனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு தெளிவாகிறது. காமதேவனிடம் பேசுவது மட்டுமே இறைத் தேர்வின் மாற்றமாகக் கருதப்பட முடியாது.

முதல் திருமொழியின் நான்காம் பாசுரத்தில் தனது உடல் துவரைப் பிரானுக்கே சங்கற்பிக்கப்பட்டதாகக் குரல் அறிவிக்கிறது. ஐந்தாம் பாசுரத்தில் அந்த விருப்பத்தின் எதிர்மறை எல்லை வெளிப்படுகிறது: ‘மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன் கண்டாய் மன்மதனே’ (நா.தி. 1.4–5). மானிட மணவுறவை ஏற்க இயலாமை இங்கு தீவிரமான கவிதை மொழியில் கூறப்படுகிறது. தலைவி தனது விருப்பத்தை மற்றவர் முடிவுக்கு ஒப்படைக்கும் மௌன நிலையில் இல்லை; ஏற்கக்கூடிய உறவும் ஏற்க இயலாத உறவும் எவை என்று கூறுகிறாள்.

பாசுரத்தின் வேள்வி உவமை விருப்பத்தின் தனியுரிமையைத் தெய்வீக அர்ப்பணிப்பின் மொழியில் அமைக்கிறது. குறிப்பிட்ட தெய்வத்திற்குரியதாக எண்ணப்பட்ட ஒன்று வேறிடத்திற்குச் செல்ல முடியாது என்ற பொருள் உருவாகிறது. இதனை நவீன உடல் உரிமைச் சட்டத்தின் நேரடி மொழியாக வாசிக்க முடியாது. இருந்தபோதும் தன் உடல் எவருக்காக விரும்புகிறது என்பதைப் பேசுபவளே அறிவிப்பது கவனத்திற்குரியது. அர்ப்பணிப்பும் தனிப்பட்ட விருப்பமும் இணைந்தே இங்கு செயற்படுகின்றன.

எட்டாம் மற்றும் ஒன்பதாம் பாசுரங்கள் கேசவனின் கால்பிடித்தலும் பாற்கடல்வண்ணனுக்குப் பணி செய்து வாழ்தலும் வேண்டப்படும் பேறாக அமைவதைக் காட்டுகின்றன (நா.தி. 1.8–9). எனவே உடல்சார் விருப்பத்தையும் தொண்டு விருப்பத்தையும் இருவேறு, தொடர்பற்ற இலக்குகளாகப் பிரிக்க முடியாது. தலைவியின் இறைக்காதல் வைணவப் பணியுறவுடன் இணைகிறது. திருப்பாவை 29இல் கூட்டமாக அறிவிக்கப்படும் கைங்கரிய விருப்பம் இங்கு தனிப்பட்ட வேண்டுதலாக ஒலிக்கிறது.

‘இறைத் தேர்வு’ என்ற கருத்தின் பயன் இதில்தான் இருக்கிறது. தலைவி எந்த உறவை நாடுகிறாள் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறுகிறாள்; ஆனால் அந்த உறவு நிறைவேறுவதைத் தனியாகக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவள் நோற்கிறாள், வேண்டுகிறாள், இடைநிலையை நாடுகிறாள். தன் விருப்பத்தின் தெளிவும் அதன் நிறைவேற்றத்திற்கான சார்பும் ஒரே கவிதையில் இடம்பெறுகின்றன. பெண் தன்னிலையை இவ்விரு நிலைகளின் தொடர்பில் வாசிப்பது, அவளை முற்றிலும் அதிகாரமற்றவளாகவோ எல்லையற்ற சுதந்திரம் கொண்டவளாகவோ சித்தரிப்பதைவிட உரைக்கு நெருக்கமானது.

படம் 5. கைங்கரிய விருப்பமும் நிலையான உறவும்: திருப்பாவையும் நாச்சியார் திருமொழியும்

இப்படம் திருப்பாவையின் இறுதிப் பாசுரங்கள் மற்றும் நாச்சியார் திருமொழியில் வெளிப்படும் பக்தி நிலைகளை ஒப்பிடுகிறது. திருப்பாவையில் பகிரப்பட்ட மகிழ்ச்சி மற்றும் கைங்கரியம் வலியுறுத்தப்படுகையில், நாச்சியார் திருமொழியில் தனிப்பட்ட இறைத் தேர்வு மற்றும் தீவிரமான தொண்டு விருப்பம் தனித்துவமாக வெளிப்படுவதை இது விளக்குகிறது.

8. உடலுணர்வும் இறைவனிடம் குறைகூறுதலும்

நாச்சியார் திருமொழியில் உடல் ஏக்கத்தின் சான்றாகப் பேசப்படுகிறது. கண்ணீர், வளையல் கழலுதல், உறக்கமின்மை, நிறம் மாறுதல் ஆகியவை பிரிவின் அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன (நா.தி. 8.1–3; 11.1–2). இவை இலக்கிய மரபின் உணர்ச்சிப் படிமங்கள். அவற்றை மருத்துவ அறிகுறிகளாகவோ ஆசிரியரின் தனிப்பட்ட நோய் வரலாறாகவோ வகைப்படுத்துவது இவ்வாய்வின் நோக்கமன்று. உடல் எவ்வாறு கவிதைக் குரலுக்கு அனுபவச் சான்றை வழங்குகிறது என்பதே ஆய்வுக்குரியது.

எட்டாம் திருமொழியின் முதல் பாசுரத்தில் மேகங்களை நோக்கிக் கேட்கப்படும் வினா இறைவனின் வருகையைப் பற்றியது. பின்னர் கண்ணீரும் பெண்மையின் தளர்வும் கூறப்பட்டு, 'இதுதமக்கோர் பெருமையே' என்று கேட்கப்படுகிறது (நா.தி. 8.1). குரல் தன் வேதனையை மட்டும் பதிவு செய்வதில்லை; அந்த வேதனைக்கு இறைவனின் பெருமையோடு என்ன உறவு எனவும் வினவுகிறது. பாதுகாக்க வேண்டியவன் வராமலிருப்பதால் ஏற்படும் விளைவு அவனது புகழை நோக்கிய கேள்வியாக மாற்றப்படுகிறது.

வெங்கடேசன் இந்தப் பகுதியில் உடல், நிலக்காட்சி, பெண் தன்னிலை ஆகியவற்றின் தொடர்பைச் சுட்டுகிறார் (Venkatesan, 2007). இக்கட்டுரையின் வாசிப்பில் மேலும் கவனிக்கப்படுவது வினாவாக்கியத்தின் செயல். தலைவியின் கண்ணீர் பேசுவதற்கான காரணமாகிறது; அவள் அனுபவம் பதிலைக் கோரும் உரையாக மாறுகிறது. இவ்வாறு குறைகூறுதல் இறையுறவை முறிப்பதாக அமையவில்லை. அந்த உறவு பொருளுடையதாக இருப்பதாலேயே இறைவன் தன் துயருக்குப் பதிலளிக்க வேண்டும் என அவள் எதிர்பார்க்கிறாள்.

மூன்றாம் திருமொழியின் நீராடல் நிகழ்ச்சியில் பெண்கள் கண்ணனிடம் ஆடையைத் திருப்பித் தருமாறு கோருகின்றனர். 'நீதியல்லாதன செய்தாய்' என்று சொல்லும் குரலுடன் 'ஆர்வம் உனக்கே உடையோம்' என்ற உறுதியும் அதே பாசுரத்தில் இடம்பெறுகிறது (நா.தி. 3.7). விருப்பம் இருப்பது எல்லாச் செயல்களையும் கேள்வியின்றி ஏற்பதாகப் பொருள்படுவதில்லை என்பதை இந்த மொழியமைப்பு வெளிப்படுத்துகிறது. இறைவனின் விளையாட்டைச் சித்தரிக்கும் சமயச் சூழலைக் காத்தபடியே, பெண்கள் தங்கள் துன்பத்தைச் சொல்லும் இடத்தையும் கவனிக்க வேண்டும்.

உடல்சார் மொழியை முழுவதும் உருவகமாகக் கரைத்து விடுவதும், அதனைச் சமயப் பொருளற்ற உணர்ச்சியாக மட்டும் பிரிப்பதும் பாடலின் அடுக்குகளைச் சுருக்கிவிடும். தலைவி தனது உடலால் ஏங்குகிறாள்; அதே அனுபவத்தை இறைவனை நாடும் மொழியாக்குகிறாள். உடல், மனம், பக்தி ஆகியவை இங்கு தொடர்புடையவை. பெண்ணின் விருப்ப வெளிப்பாடு வேண்டுதலிலும் புகழ்ச்சியிலும் மட்டுமன்றி, குறைகூறுதலிலும் கேள்வியிலும் நிகழ்கிறது என்பதே இந்தப் பகுப்பாய்வின் முடிவு.

9. திருமணக் கனவும் சமூக அங்கீகாரமும்

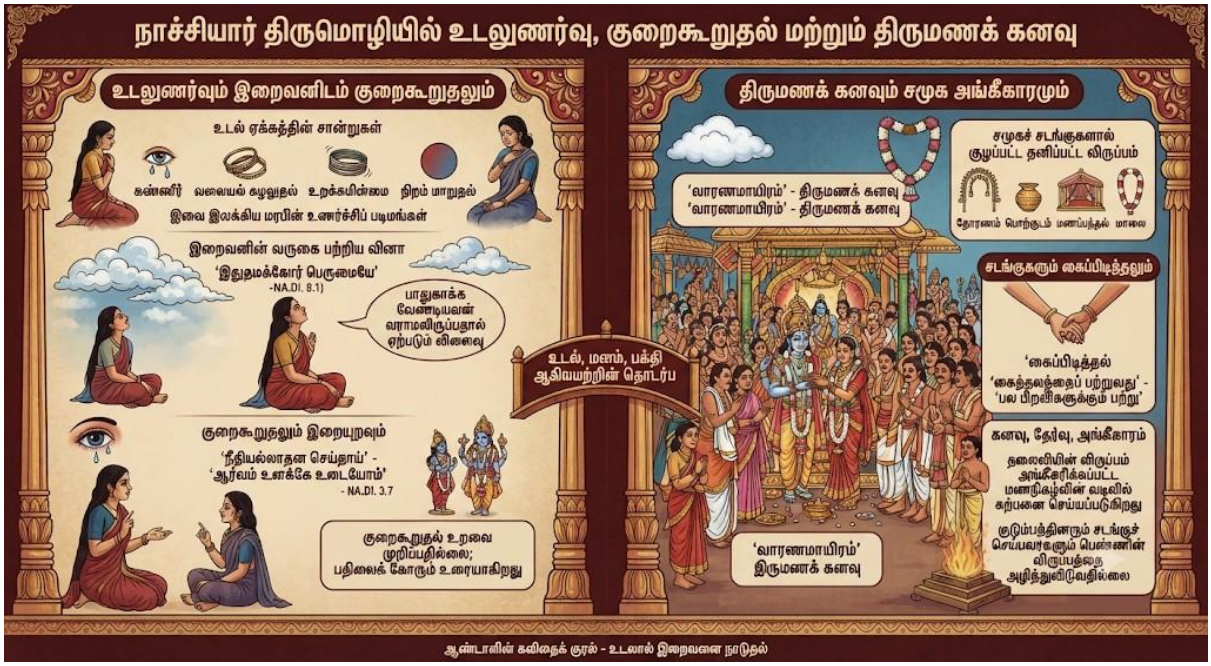
நாச்சியார் திருமொழியின் ஆறாம் திருமொழியான 'வாரணமாயிரம்' திருமணத்தை ஒரு கனவின் வழியாகச் சித்தரிக்கிறது. தோரணம், பொற்குடம், மணப்பந்தல், மாலை, காப்புநாண், கைப்பிடித்தல், தீவலம், அம்மி மிதித்தல், பொரியிடுதல், மஞ்சனம் ஆகியவை பாடல்களின் தொடரில் இடம்பெறுகின்றன (நா.தி. 6.1–10). தனிப்பட்ட விருப்பம் சமூகச் சடங்குகளால் சூழப்பட்ட நிகழ்வாகக் கற்பனை செய்யப்படுகிறது. தலைவி விரும்பும் இறைவனுடன் இணைதல் பலர் முன்னிலையில் அங்கீகரிக்கப்படும் திருமண வடிவைப் பெறுகிறது.

‘கனாக்கண்டேன் தோழீ நான்’ என்ற மீளுரையின் மூலம் கனவைக் கூறுபவளும் அதைக் கேட்கும் தோழியும் தொடர்ந்து முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றனர். நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்லும் அதிகாரம் தலைவியிடம் உள்ளது. அவள் கண்டதைத் தேர்ந்தெடுத்து வரிசைப்படுத்தி உரைக்கிறாள். அந்தக் கனவின் சாட்சி முதலில் தோழி; அதன் பின்னர் பாடலைக் கேட்கும் வாசகர். ஆகவே திருமணக் காட்சி சமூக அமைப்புகளை ஏற்றுக்கொள்வதோடு பெண்ணின் அனுபவத்தை மையமாக வைத்துச் சொல்லப்படுகிறது.

ஆறாம் பாசுரத்தில் மதுசூதன் கைத்தலத்தைப் பற்றுவது காட்சியின் மையமாகிறது; எட்டாம் பாசுரத்தில் நாராயணன் பல பிறவிகளுக்கும் பற்றாக இருப்பவன் எனச் சொல்லப்படுகிறது (நா.தி. 6.6, 6.8). இந்தப் பிறவியின் மணச்சடங்கும் நீடிக்கும் இறையுறவும் இணைகின்றன. திருப்பாவை 29இன் பல பிறவிகளுக்கும் தொடரும் தொண்டு விருப்பத்துடன் இவ்வரிகளை ஒப்பிட முடிகிறது. ஒன்று கூட்டமாக அறிவிக்கப்படும் பணி; மற்றொன்று மணவுறவாகக் கனவு காணப்படும் பற்று. இரண்டிலும் நிலையான இறையுறவே விரும்பப்படுகிறது.

இக்கனவை ஆண்டாளின் வாழ்வில் நடந்த திருமணத்தின் நேரடிப் பதிவாகப் பயன்படுத்த முடியாது. அதேபோல் இன்றைய திருமண நடைமுறைகள் அனைத்திற்கும் இதுவே ஒரே வரலாற்றுத் தோற்றம் என்றும் கூற முடியாது. உரைநிலையில் உறுதிப்படுத்தக்கூடியது, தலைவியின் விருப்பம் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மணநிகழ்வின் வடிவில் கற்பனை செய்யப்படுகிறது என்பதே. இதனால் மரபை முற்றிலும் நிராகரிக்கும் தன்னிலை என்ற விளக்கத்திற்கு வரம்பு உருவாகிறது. தனிப்பட்ட தேர்வு சமூக வடிவத்தைத் தன்னுடைய எதிர்காலக் காட்சியாகப் பயன்படுத்துகிறது.

இங்கு குடும்பத்தினரும் சடங்குச் செய்பவர்களும் இடம்பெறுவது பெண்ணின் விருப்பத்தை அழித்துவிடுவதில்லை; அந்த விருப்பம் பிறர் முன்னிலையில் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பைச் சுட்டுகிறது. அதே நேரம் திருமணத்தைத் தன்னிலை நிறைவேறும் ஒரே பொதுவான வழியாக எல்லாப் பெண்களுக்கும் பரிந்துரைப்பதாக இப்பாடலை மாற்ற வேண்டியதில்லை. கவிதைத் தலைவியின் குறிப்பிட்ட இறைக்காதலுக்குரிய வடிவமாகவே அதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு கனவு, தேர்வு, அங்கீகாரம் ஆகியவற்றின் உறவு ஆண்டாளின் பெண்குரலை இன்னும் சிக்கலானதாக ஆக்குகிறது.

படம் 6. நாச்சியார் திருமொழியில் உடலுணர்வும், குறைகூறுதலும் மற்றும் திருமணக் கனவும்

இப்படம் நாச்சியார் திருமொழியில் வெளிப்படும் உடல் ஏக்கங்கள், இறைவனிடம் முறையிடும் குறைகள் மற்றும் திருமணக் கனவின் சமூக அங்கீகாரங்களை விளக்குகிறது. பெண்ணின் உடல்சார் விருப்பங்கள், இறைவனின் மீதுள்ள அன்பு மற்றும் சடங்குகளுடன் கூடிய பக்தி வெளிப்பாடுகளை இது தெளிவாகச் சித்தரிக்கிறது.

10. தோழி இயற்கை மற்றும் சங்கு ஆகிய இடைநிலைகள்

நேரடியாக இறைவனை அடைய முடியாத நிலை நாச்சியார் திருமொழியில் பல இடைநிலைகளை உருவாக்குகிறது. தோழி, குயில், மேகம், சங்கு ஆகியவற்றிடம் குரல் மாறிமாறிப் பேசுகிறது. இவை ஒரே பணியைச் செய்வதில்லை. தோழி அனுபவத்தைக் கேட்பவளாகவும், குயிலும் மேகமும் வருகை அல்லது செய்தியை வேண்ட உதவும் தூதுகளாகவும், சங்கு இறைவனின் நெருக்கத்தை அறிந்த பொருளாகவும் அமைக்கப்படுகின்றன (நா.தி. 5–8). தொடர்பு உருவாக்கும் இம்முயற்சிகள் காத்திருப்பைச் செயலுள்ள கவிதை அனுபவமாக மாற்றுகின்றன.

ஐந்தாம் திருமொழியில் குயிலிடம் கண்ணனை வரக்கூவுமாறு தலைவி வேண்டுகிறாள். சில பாசுரங்களில் வேண்டுதல் நிபந்தனையுடன் கூடிய வற்புறுத்தலாக மாறுகிறது (நா.தி. 5.9–10). இயற்கைத் துணையை அழைக்கும் குரல் மென்மையான வேண்டுதலில் மட்டும் நிற்பதில்லை. அவள் எதிர்பார்ப்பின் தீவிரம் உரையாடலின் தொனியை மாற்றுகிறது. இதை இயற்கை உயிர்களின் மீதான உண்மையான நடவடிக்கைத் திட்டமாக அல்லாமல், பிரிவாற்றாமையை வெளிப்படுத்தும் கவிதைச் செயலாக வாசிக்க வேண்டும்.

ஏழாம் திருமொழி சங்கிடம் வினவுகிறது. ‘கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ’ என்ற தொடக்கத்தில் மணமும் சுவையும் பற்றிய கேள்விகள் எழுகின்றன (நா.தி. 7.1). இறைவனின் வாயருகே இருக்கும் சங்கிடம் தலைவி தன்னால் இன்னும் பெறப்படாத அனுபவத்தைப் பற்றிக் கேட்கிறாள். அறிவதற்கான விருப்பமும் அணுகுவதற்கான விருப்பமும் இங்கு ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடுகின்றன. சங்கின் இடம் ஏன் தனக்கு இல்லை என்ற ஏக்கமும் அதன் சிறப்பைப் பாராட்டும் மொழியுடன் இணைகிறது.

எட்டாம் மற்றும் ஒன்பதாம் பாசுரங்களில் சங்கின் தனிப்பட்ட நெருக்கம் பெண்களின் கூட்டமான எதிர்பார்ப்புடன் ஒப்பிடப்படுகிறது (நா.தி. 7.8–9). இதனால் நாச்சியார் திருமொழியின் தனிக்குரலுக்குள்ளும் மற்ற பெண்களின் விருப்பம் நுழைகிறது. இறையனுபவம் பகிரப்பட வேண்டியதா என்ற கேள்வி கவிதை வடிவில் எழுகிறது. இது சமயச் சூழலில் நிகழும் நெருக்கப் போட்டியின் மொழி; இதிலிருந்து நவீன வளப்பங்கீட்டு கோட்பாட்டை நேரடியாக உருவாக்கத் தேவையில்லை. ஆயினும் ‘நான்’ மற்ற பெண்களை முற்றிலும் மறப்பதில்லை என்பது முக்கியமானது.

இறுதித் திருமொழியின் வினா–விடை அமைப்பில் கண்ணனைத் தேடுபவரின் கேள்விக்கும் கண்டவரின் பதிலுக்கும் இடம் கிடைக்கிறது (நா.தி. 14.1–9). தனிப்பட்ட தேடல் மற்றவர்களின் பார்வையின் வழி நிறைவு நோக்கி நகர்கிறது. ஆகவே பெண் தன்னிலை உறவுகளற்ற தனிமையில் நிலைபெறுவதில்லை. கேட்டல், சொல்லச் செய்தல், தூது அனுப்புதல், அனுபவத்தைப் பகிர்தல் ஆகிய தொடர்புகளின் வழியே அது இயங்குகிறது. திருப்பாவையின் தோழியர் கூட்டத்துடனான அடிப்படைத் தொடர்ச்சியை இந்தத் தொடர்பு அமைப்புகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

11. இரு நூல்களிலும் பெண்குரலின் ஒப்பீடு

திருப்பாவையிலும் நாச்சியார் திருமொழியிலும் குரலின் அமைப்பு வேறுபட்டாலும், இறைவனை அடைய வேண்டும் என்ற நோக்கம் தொடர்கிறது. திருப்பாவையில் குழுவை அமைத்து அழைத்துச் செல்லுதல், வீட்டுக் கதவுகளைத் திறக்கச் செய்தல், வேண்டுதலை எடுத்துரைத்தல் ஆகிய செயல்கள் முன்னிலை பெறுகின்றன. நாச்சியார் திருமொழியில் தனிப்பட்ட விருப்பத்தை உறுதிப்படுத்துதல், பிரிவை உடலால் உணர்தல், தோழி மற்றும் தூதுகளிடம் பேசுதல் ஆகியவை வலுப்பெறுகின்றன. இவ்வேறுபாடுகள் இரண்டு முற்றிலும் தனித்த உலகங்களை உருவாக்காமல், பக்தியின் பல்வேறு நிலைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

விருப்பத்தின் பொருளில் குறிப்பிடத்தக்க தொடர்ச்சி உள்ளது. திருப்பாவை 29இல் தொண்டு செய்யும் உறவு வேண்டப்படுகிறது; நாச்சியார் திருமொழி 1.8–9இலும் இறைவனின் கால்பிடித்தலும் பணிசெய்தலும் விரும்பப்படுகின்றன. திருமணக் கனவில் பல பிறவிகளுக்கும் பற்றாக இருப்பவன் நாராயணன் எனச் சொல்லப்படுகிறது (நா.தி. 6.8). இதனால் இறைக்காதலை உடல்சார் விருப்பம் என்றும் திருப்பாவையை ஆன்மிகப் பணி என்றும் முற்றாகப் பிரிக்கும் வாசிப்பு

சிக்கலுக்குள்ளாகிறது. உடல் நெருக்கமும் தொண்டும் ஒரே இறையுறவின் வெவ்வேறு வெளிப்பாடுகளாகப் படிக்கப்படலாம்.

உடலின் பங்கிலும் வேறுபாட்டுடன் கூடிய ஒற்றுமை உள்ளது. திருப்பாவையில் நீராடல், உணவுக் கட்டுப்பாடு, அலங்காரம், பாற்சோறு போன்ற கூட்டுச் செயல்களின் வழி உடல் இடம்பெறுகிறது. நாச்சியார் திருமொழியில் கண்ணீர், உறக்கமின்மை, தொடுதலுக்கான விருப்பம் போன்ற தனிப்பட்ட அனுபவங்கள் அதிகமாகத் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. எனினும் முன்னதில் உடலற்ற பக்தியோ பின்னதில் சமயமற்ற உடலுணர்வோ இல்லை. இத்தொடர்பே இரு நூல்களையும் ஒரே கவிதை உலகின் பகுதிகளாகப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது.

செயலாற்றலைப் பொறுத்தவரை, இரு நூல்களிலும் பேசும் குரல் இறைவனின் பதிலை எதிர்பார்க்கிறது. அவனை வரச் சொல்லுதல், குற்றேவலை ஏற்கச் சொல்லுதல், வாக்கை நினைவூட்டுதல், வராமையின் விளைவைச் சுட்டுதல் ஆகியவை சார்பிற்குள் நிகழும் நடவடிக்கைகள். பெண் தன்னிலை என்பது இறைவனின் இடத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதாக அமைவதில்லை. தன் தேவையையும் விருப்பத்தையும் உரைக்கும் இடம் பெறுவதாக அமைகிறது. இந்த இடம் ஒரே அளவில் நிலைத்திருப்பதில்லை; நம்பிக்கை, ஏக்கம், குறைகூறல், மகிழ்ச்சி ஆகிய உணர்வுகளுக்கு ஏற்ப மாறுகிறது.

இரு நூல்களின் இறுதிப் பகுதிகளில் கோதை என்ற ஆசிரியர் அடையாளமும் பாடலைப் பயிலும் பிறருக்கான பயனும் கூறப்படுகின்றன (தி.பா. 30; நா.தி. 14.10). பாடலுக்குள் தனிப்பட்டதாகத் தோன்றும் அனுபவம், பிறர் பாடி நினைவுகூரக்கூடிய தமிழ் உரையாக மாறுகிறது. ஆண்டாளின் பெண்குரல் சமூகத்தில் தொடர்ந்து ஒலிப்பதற்கான இலக்கிய வழி இதுவாகும். ஆசிரியரின் பெயர் குடும்ப மற்றும் ஊர் அடையாளங்களுடன் அமைந்தாலும், அவர் உரைத்த சொற்களே பிறருக்குப் பகிரப்படும் அனுபவத்தின் மையமாகின்றன.

படம் 7. நாச்சியார் திருமொழியில் இடைநிலைகளும் திருப்பாவையுடனான ஒப்பீடும்

இப்படம் நாச்சியார் திருமொழியில் தோழி, குயில், மேகம், சங்கு போன்ற இடைநிலைகளின் பங்கையும், திருப்பாவையுடனான அதன் ஒப்புமைகளையும் விளக்குகிறது. இரு நூல்களிலும் குரல் அமைப்பு, தொண்டு விருப்பம், உடலின் பங்கு மற்றும் பக்தி நிலைகளின் வேறுபாடுகளையும் ஒற்றுமைகளையும் இது தெளிவாகச் சித்தரிக்கிறது. தோழி, குயில், மேகம், சங்கு போன்ற இடைநிலைகளின் பங்கையும், திருப்பாவையுடனான அதன் ஒப்புமைகளையும் விளக்குகிறது. இரு நூல்களிலும் குரல் அமைப்பு, தொண்டு விருப்பம், உடலின் பங்கு மற்றும் பக்தி நிலைகளின் வேறுபாடுகளையும் ஒற்றுமைகளையும் இது தெளிவாகச் சித்தரிக்கிறது.

12. ஆய்வு முடிவுகளும் முடிவுரையும்

இவ்வாய்வு பெண்குரலை, பெண் பாத்திரம் தோன்றுவதைக் கொண்டு மட்டும் அடையாளப்படுத்தாமல், அவள் செய்யும் மொழிச் செயல்களின் வழி ஆராய்ந்தது. திருப்பாவையில் அழைத்தல், ஒழுங்குபடுத்தல், விசாரித்தல், வாக்கை நினைவூட்டல், தொண்டை வேண்டுதல் ஆகியவை முக்கியமாகின்றன. நாச்சியார் திருமொழியில் தேர்வை உறுதிப்படுத்தல், மாற்று உறவை மறுத்தல், குறைகூறுதல், கனவை உரைத்தல், தூதுகளை நாடுதல் ஆகியவை முன்னிலை பெறுகின்றன. இச்செயல்களின் தொகுப்பில்தான் பெண் தன்னிலையின் இயக்கம் வெளிப்படுகிறது.

முதலாவது கண்டறிதல், பெண்களின் கூட்டுவழிபாடு சடங்கில் பங்கேற்பதுடன் முடிவதில்லை என்பதாகும். அதன் நோக்கத்தையும் எதிர்பார்க்கப்படும் பலனையும் பெண்களே உரைக்கின்றனர். இரண்டாவது, இறைத் தேர்வு மணமறுப்பில் மட்டும் வெளிப்படுவதில்லை; இறைவனுக்குப் பணி செய்து வாழ்வதை விரும்புவதிலும் வெளிப்படுகிறது. மூன்றாவது, உடல்சார் ஏக்கம் ஆன்மிகப் பொருளிலிருந்து

பிரிக்கப்படாத வகையில் அமைந்துள்ளது. நான்காவது, திருமணக் கனவு தனிப்பட்ட தேர்வையும் சமூக அங்கீகார வடிவங்களையும் ஒன்றாகச் சித்தரிக்கிறது. இந்த முடிவுகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாசுரங்களின் வாசிப்பிலிருந்து பெறப்பட்டவை.

இங்கு முன்வைக்கப்படும் பெண் தன்னிலை உறவுகளுக்குள் உருவாகும் தன்னிலையாகும். தோழியர், குடும்பம், இயற்கைத் தூதுகள், இறைவன் ஆகியோர் அதில் இடம் பெறுகின்றனர். உறவுகளை நாடுதல் தன்னிலையின்மைக்கு அடையாளம் என்று கொள்ள முடியாது. அதேபோல் விருப்பத்தை உரைப்பது எல்லா சமூகக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தும் விடுதலை பெற்றுவிட்டதற்கான சான்றாகவும் ஆகாது. ஆண்டாளின் பாடல்கள் இவ்விரு எல்லைகளுக்கும் இடையே நிலவும் அனுபவத்தைச் செறிவாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஆய்வின் வரம்புகளும் தெளிவானவை. இது முழுமையான வரலாற்று மீட்டுருவாக்கமோ இன்றைய பக்தர்களின் அனுபவங்களை அளவிடும் களஆய்வோ அல்ல. ஒரே மின்னுரையை முதன்மையாகப் பயன்படுத்துவதால் பதிப்புவேறுபாடுகள் விரிவாக மதிப்பிடப்படவில்லை. எதிர்கால ஆய்வில் குறிப்பிட்ட மரபுரைகளைப் பாசுரவாரியாக ஒப்பிடுதல், பெண்களின் நிகழ்த்துக் கலை வாசிப்புகளை ஆராய்தல், பாடத்திட்டம் மற்றும் வழிபாட்டில் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பாசுரங்களை ஒப்பிடுதல் ஆகியவை மேற்கொள்ளப்படலாம். அவற்றுக்குத் தனித்த தரவுத் தொகுப்பும் முறையியலும் தேவைப்படும்.

ஆண்டாளின் திருப்பாவையும் நாச்சியார் திருமொழியும் பெண்ணின் விருப்பம் சமய உறவுக்குள் எவ்வாறு சொல்லப்படுகிறது என்பதை அறிய உதவும் முக்கியப் படைப்புகள். இறைவனைச் சார்ந்த குரல் அவனிடம் கேள்வி கேட்கிறது; அவனை நாடும் குரல் தன் தேர்வை உறுதிப்படுத்துகிறது; கூட்டமாகச் செல்லும் குரல் ஒவ்வொருவரின் பதிலுக்கும் இடமளிக்கிறது. இவ்வாறு வைணவ பக்தி, பெண்குரல் வெளிப்படும் இலக்கிய வெளியாகிறது. ஆண்டாளின் தன்னிலை, விருப்பத்தை அழிக்கும் அமைதியாக அல்லாமல், தேர்ந்த இறையுறவைத் தொடர்ந்து உரைக்கும் கவிதைச் செயலாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது.

References

Venkatesan, Archana. 2007. “A Woman’s Kind of Love: Female Longing in the Tamil Alvar Poetry.” Journal of Hindu-Christian Studies, 20, Article 8. https://doi.org/10.7825/2164-6279.1383

Badrinathan, Vasumathi. 2022. “Œuvres d’hier, traductions d’aujourd’hui : Andal à travers le prisme contemporain.” Parallèles, 34(1). ஆங்கிலச் சுருக்கத் தலைப்பு: “Andal then and now: Contemporary translations of sacred poetry.” இக்கட்டுரையில் இணையத்தில் கிடைக்கும் ஆய்வுச் சுருக்கத்தின் கருத்து பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. https://doi.org/10.17462/para.2022.01.02

Scheff, Daniel. 2025. “Mirror, Mirror: Srivaishnava Women’s Reflections of Self through a Ninth-Century Hindu Saint.” Journal of Theta Alpha Kappa, 49(1), 40–60. https://jtak.scholasticahq.com/article/127316